

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De Iesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXXI. In quo tractat aliquas tentationes exteriores & repræsentationes à Dæmonio ipsi factas, & de tormentis quibus ab ipso afficiebatur, & nonnulla alia refert ad cautelam illis, qui per viam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

cum, habere bonorum virorum contradictionem, sit ex maximis molestiis, quæ inueniri possunt. Et quod etiam similes in posterum deberem expectare, cum ne vnus quidem in ciuitate esset, qui me intelligere potuerit, & dicebat se velle de hoc loqui meo confessario & cuidam alteri nobili, qui me plurimum molestauerat, licet me satis amaret. Quo facto vltimus ab ipsis non molestabar, licet rationes quas in medium Pater Petrus adduxit nobili prædicto insufficientes viderentur, & vna conclusimus vt Patri Petro, quæ mihi acciderant transcriberem, & consolata remansi committendo me Deo & orationi vacando, & nullo modo dubitavi quin Dei spiritus esset. Satiari non poteram in reddendo Deo Opt. Max. gratias, & Sancto Iosepho, mihi persuadendo prædictum Patrem eius intercessione ad me venisse, cum fuerit Commissarius Generalis custodiae Sancti Iosephi, cui me multum nec non gloriosæ virgini Mariæ commendaue- ram. Sit Deus in omnibus benedictus, Amen.

CAP. XXXI.

In quo tractat aliquas tentationes exteriores & representationes à Dæmonio ipsi factas, & de tormentis quibus ab ipso afficiebatur, & nonnulla alia refert ad cautelam illis, qui per viam perfectionis progrediuntur.

MODO aliquas referam tentationes manifestas mihi à Dæmonio factas, quæ tales fuerunt,

R 4

fuerunt,

fuerunt, vt negari non possit quin opera eius fuerint. Quodam die manendo in oratorio mihi apparuit in figura horrenda, maximè circa os eius, versus latus sinistrum mihi loquendo: ex corpore ipsius videbatur prodire flamma omnino clara sine aliqua vmbra, & hæc verba non sine timore ingenti, mihi dixit, licet ex eius potestate liberata essem, in suam de nouo me esset redacturum. Summopere tunc timui, & meliori quo poteram modo feci signum sanctæ crucis & sic euauit, licet statim reuerteretur, & hoc bis mihi contigit. Nesciebam quid factò opus esset, habebam aquam benedictam quam versus illud latus proijciebam, nec amplius tunc est reuersum. Altera quadam vice circa me stans, quinque cōtinuis horis maximis doloribus me affligebat, nō sine interiori & exteriori inquietudine, ita quod plura pati vix potuissem.

Quæ mecum erant stabant stupefactæ, & nesciebant quid facerent, sed neque ego quo pacto me iuuare possem. Alias ex consuetudine quando sentiebam dolorem intensum solebam aliquos facere actus meliori quo poteram modo, me Domino commendando & suam Maiestatem rogando, vt in tali dolore patientiam mihi concederet, & ita me pati vsque ad finem mūdi permetteret: sed tunc cum me ita per dolorem excessiuum pati viderem, per alios actus remedium quæsiui, cum deliberatione vt talem dolorem perferre possem. Placuit Domino vt cognoscerem dæmonium esse, ipsum enim apud
me

me vidi, & erat vt morus abominabilis, dentibus stridendo vti desperatus, quia vbi lucrari pratendebat, omnino suo damno perdebat: quando verò ipsum vidi, ridere cœpi & nihil timui, erant aliquæ præsentēs, quæ me iuuare non poterant, & pro tanto tormento remedium nō inueniebāt, cū verbera essent crudelissima quæ corpori, capiti, & brachijs infligebat, sine eo quod aliquam potuerim facere resistantiam, & quod peius erat habebam inquietudinem interiorē, vt nullo modo quietari potuerim. Aquā benedictam petere non audebam ne astantibus timorem incuterem, & ne perciperent id quod erat. Per experientiam didici nihil esse, quod ita fugat Dæmones prout aqua benedicta, cuius magna est virtus. Inde particularem & manifestam percipio consolationem, quam anima mea sentit, cum illam accipio: quæ talis est vt verbis eam exprimere non possem, vt intelligar, vna cum interiori delectatione, quæ omnino animam meam confortat. In hoc non erro, nec mihi semel id accidit, sed sæpissimè, & magna cum animaduertentia obseruaui. Ponamus casum, quidam manet in maximo calore sitibundus, & bibendo aquam frigidam, videtur totaliter reficifietiam hic spiritualiter. Hinc considero magnum quid esse quod ecclesia ordinat, & non minimam inde habeo consolationem, videndo virtutem talem in illis verbis, quæ super aquam benedictam dicuntur contineri. Cum itaque tormentum, quod patiebar non cessaret, aquam

R 5 bene-

benedictam petij, illamque proieci bam vbi stabat, & in puncto disparuit, & dolor cessauit, licet defatigata permanerim, vt quæ multa verbera sustinueram. Multum me iuuat videndo quod Dominus illi concedit licentiam corpus affligendi, licet nec anima aut corpus sub ipsius sit potestate. Sed quid non faciet quando sub ipsius totaliter erit dominio? Quadam alia vice stando in choro, magnus mihi euenit impetus, & ne quæ mihi astabant animaduernerent discessi, licet aliqua verbera sentirent, & prope me aliquos loquentes sentiebam quasi aliqua negotia tractarent, licet illa non intellexerim, cum orationi intenta sine aliquo timore permanerim. Accidit semel pridie omnium animarum, quod manendo in quodam oratorio, cum iam primum nocturnum absoluissem, & aliquas deuotas recitarem orationes, quæ in fine nostri breuiarij habeantur, venerit demonium & sedit supra librum, vt orationes absolueri non potuerim, verum me signo crucis signando abscessit, & tribus vicibus volens de nouo incipere, redijt, donec aquam benedictam acciperem finire nõ poteram, quo facto multorum animas vidi purgatorium exiuisse, quod ipse impedire conabatur. Vnum adhuc referam ex quo multum timui, manendo in raptu in festo Sanctissimæ Trinitatis in choro cuiusdam monasterij, vidi magnum inter dæmones & Angelos prælium, & intelligere non poteram quid illa visio significaret, verum post quindecim dies audiui quan-

quandam litem exortam fuisse inter aliquas personas prophanas & orationi deditas, quæ magni damni causa fuit. Sed & hoc me supra modum angit, & inde excrucior, cum videam me ab aliquibus honestissimis, in æstimatione haberi de me bene loquendo, cum nihilominus vitam Christi ac sanctorum considerando, per contemptum & persecutiones, videam illos omnes ad gloriam sempiternam peruenisse.

Hinc timeo vt nullubi comparere audeam, maximè cum mihi in publico eiusmodi raptus euenerint quibus cum resistere nõ potuerim cū dedecore remansi, vt comparuisse me puduerit, ex cuius rei euétu cum affligerer, Dominus mihi dixit. Ad quid timerem, cum vnum tantum ex duobus succedere posset, scilicet, vt de me vel homines non credendo murmurarent, vel suam Maiestatem credèdo laudarent, quodque ex istis duobus non nisi lucrum expectarè, & ideo me nõ debere affligi. Et sic consolata remansi. Verumtamen eo peruenerat tentatio vt cogitauerim ex eo discedere loco, & ad aliud mei ordinis monasterium, me conferre, in quo maior obseruabatur clausura, licet longius distaret, in quo tamen consolabar: inter ignotas enim manere desiderabam, verum meus Confessarius nunquam consentire voluit. Timor iste magnam mihi ademit spiritus libertatem, ex quo tanta sequeretur mentis inquietudo, & hanc veritatem me Dominus docuit: Si enim in me fuisset resoluta & certa, credendo nihil in me esse boni quod
meum

meum esset sed ipsius Dei, nullam mihi molestiam intulisset, quando me ab alijs laudari audiuisset, non secus quam cum alias personas laudari intelligebam, ex quo multum gaudebam, & consolabar in illis considerando quod Deus operabatur: & hoc modo etiam alijs molestum non fuisset videndo opera, quæ in me Deus faciebat.

Sua Reuerentia ex parte nunc discursum vitæ meæ nouit, quæ fuit partim cadendo, partim surgendo: & desiderarant me bene posse id declarare: quia multi qui dum alas non habent & volare cupiant miserè decipiuntur. Quidam enim maximo cum desiderio & feruore incipiunt, resoluendo sese velle in virtutibus progredi; quidam verò quantum ad exteriora omnia relinquunt, vt virtutes acquirant; sed considerando aliquos excellentioribus præditos virtutibus quas illis concedit Dominus, quales ex nobis ipsis acquirere non possumus: voluunt & reuoluunt libros de materia orationis & contemplationis tractantes, in quibus habentur, quæ facere debemus, vt ad talem dignitatem perueniamus, quam cum sese consequi non posse vident, nimium se ipsos affligunt. Verbi gratia: Pro nihilo habere si de nobis aliqui male loquantur, honorem parum curare, & similia quæ videntur esse contra nostram naturalem inclinationem. In eiusmodi maiorem debemus habere satisfactionem, quàm si de nobis bene loquerentur: neque ex istis perturbari debent, sperent in
Domi-

Domino, quia quod desiderant Dominus perficiet, faciendo ex eorum parte quod per bona opera & orationem possunt, nec debent vlllo modo desperare, neque sibi quis nimium fidat licet videatur aliquam acquisuisse virtutem, facile enim decipi potest, quia dum sumus in hoc mundo in periculis versamur, nec ita in gratia confirmati sumus quin cadere possimus, vidi quandoque multos sese in operibus pijs & sanctis exercentes, vt in eorum admirationem quã plurimos trahant nihilominus ita eorum reputant honorem, vt si quandoque in minimis lædi videatur, sese vindicare volunt. Ad quid ô Domine eiusmodi anima adhuc in terra fixa manet? Quare non est in culmine perfectionis? Quid sibi vult vt opera diuina impediatur? O anima tu queris per orationem Deo placere & illi vni-ri, nec non Christi consilia sequi, qui contumeliosus fuit affectus per testimonia falsa: & tu interim quæris, vt honor tuus, tuaque fama & reputatio remaneat illæsa, & vindictam ex minimis sumere desideras? Est impossibile vt hanc viam ingrediendo ad perfectionem peruenias. Ad hoc propositum hic meam referam insipientiã. Parum, ex mera mea negligentia, vt quæ vanitatibus magis dedita eram, sciui, quomodo secundum Breuiarij Rubricam in choro officium diuinum peragere & regere deberem, vbi nihilominus aliæ nouitiæ facile me instruere potuissent, verum eas interrogare non audebam, ne meam exinde cognosceret inscientiam. Verum
post-

postquam Dominus me illuminare dignatus est, alias, licet scirem, interrogabam, non tamen propterea honorem meum perdebam.

CAP. XXXII.

In quo tractatur quo modo Dominus voluerit illam cum spiritu ponere in quodam inferni loco, quem propter eius peccata promeruerat, & incipit referre quomodo constructum sit monasterium Sancti Iosephi in quo illa manet.

POSTEAQUAM Dominus ex sua in me misericordia prædictas gratias concessisset, quodâ die in oratione persistendo, in vnico momento me in inferno constitutam inueni, vt mihi videtur, sine eo quod scirem quomodo voluit Dominus vt viderem locum, quem mihi dæmones propter mea peccata præparauerant. Hoc quod dico factum fuit breui temporis spacio, attamen licet multis annis superuuerem nunquam id tradere obliuioni potero. Eius introitus vt mihi videtur est in modum vici oblongi & stricti, & in modum furni, admodum profundi & obscuri, fundus eius videbatur, vt aqua lutosa admodum turpis, odoris pestiferi, bestijs venenosis & pessimis plenus, in fine, erat quædam concavitas in muro in modum armarij, in quo strictè detineri videbar, sed tamen in comparatione illius quod ibi sentiebam delectabile videbatur. Quod hætenus dixi adhuc non videtur mihi